

Βρε Φασουλῆ, νταγγάντα...
ἔβη κοινὰ τὰ πάντα
καὶ τὸ μασκαράζη.

Ἄν φαίνεται ποσῶς
τίς ἦτο κολοσσός,
καὶ τίς μικρὸ σκουλήκι.

Πάλιν με παρασύρεις
μέσ' στὰ Νεκροταφεῖα,
κ' ἂν ἀπαθεῖ σοφίᾳ
πᾶν τὸ θνητὸν ἀκταίρεις.

Πλὴν εἶπα πάλιν τώρα,
φυλένῃς μου φωρίτη,
καὶ μετ' ἔμοῦ συχώρα
τὸν κάθε μακαρίτη.

Ἔχωνα τῆς γῆς τοὺς βόλους,
κατάνυξις, νηστεία...
θεὸς ὀχωρότους ἔλους,
πρὸς πάντας ἀμνηστεία.

Θεὸς ὀχωρότους ἔλους... οἴκτος κοινὸς δε εἶναι,
καὶ δάκρυα οὐ τάφος ἀδικρίας χύνει.
Σίμωνε πεθαμένους χωρὶς καμμὰ τρεμοῦλα...

μὴ σφίγγῃς τὸ καμῆρ,
καὶ τὸν νεκρὸν τὸ χέρι
δὲν ἀπαιλεῖ ρεμοῦλα.

Πλησίαζε οἱ κλέφταις μεγάλους καὶ μικροὺς...

Φ. — Τοὺς κλέφταις τοὺς φοβόμαι καὶ ζῶντας καὶ νεκρούς.

Ἐν τούτοις συγχωρῶ κ' ἔκεινον ποὺ βουτῶ
οἱ κλέφταις ἠσαυροῦ,
κάθε κλεφτοκοτῆ
καὶ κλεφτοκοροῦ.

Σ' ἔλους σήμερ' ἀμνηστεία, καὶ τὰ χέρια μου θὰ στέφουν
κάθε μύστην τῆς ἀμάρας,
καὶ τοὺς ἐναρέτους βλάσας,
ποὺ τὰ κάρδιον ἀποφῶρις πρὶν προθῆσασιν νὰ κλέβουν.

Συχώρα, Περικλέτο μου, κ' ὁ τάφος ἐνθυμήσου
κοινὸς πῶς εἶναι κληρὸς,
κ' ἂν ἐγεννήθης γάϊδαρος, ἐοὺ φιλοτιμήσου
πῶς νὰ παθῶνς χοίρος.

Μνημόσυνα μεγάλα
γὰρ Καρναβάλου κ' ἄλλα.

Ἡμέρα μνημοσύνη
καὶ κοπετῶν καὶ θρήνων.

Καὶ νῦν δε ἐπινοοῦμεν
ἐπὶ τὰ καθεστῶτα,
καὶ νῦν δε μνημονοοῦμεν
τοῦ Καρναβάλου κρῶτα.

Μνημονοοῦμεν εἰρήνης
καὶ πηθάντος ποδοπόρου,
μνημονοοῦμεν κ' ἑαίνης
τῆς ἐξέδρας τῆς προχείρου.

Μνημονοοῦμεν ἐκείνων, ποδοῖξαν κοῦτὸ κεφάλι
κ' ἐπληθῶσαν παράδες
νὰ διασκοθῶσιν ἄλλοι
καὶ νὰ ῥοῦνα μασκαράδες.

Μνημονοοῦμεν κραιπλάης
καὶ μασκαρομεγαλείου,
καὶ γενναίας χαρτοπάλης
πρώτου χαρτοβασιλέου.

Μνημονοοῦμεν κ' ἑαίνων
τῶν μαξιλαροπολέμων,
ποὺ με θύελλαν κινδύνων
δὲν ἠπέλησαν τὸν Αἴμων.

Μνημονοοῦμεν ἐκείνην
τὴν μαξιλαροδροχίην,
ποὺ οὐ πρόβον ἐποχήν
ἀσφαλλεῖ τὴν εἰρήνην.

Μνημονοοῦμεν βελοδδα, μνημονοοῦμεν μετῆμα
καὶ παρκῆτα καὶ σαλόνις,
μνημονοοῦμεν ἐκεῖνα τὰνδοστάλια τὰμῆμα,
ταῦτοκίνητα με χιόνις.

Ἄς μνημονοοῦμεν, χαρὲ
τὰπρῶ — μιντὰ τὰ προλοῦσι,
καὶ τόσοσ ἄλας ἄτακόν,
καὶ χωρατὰ κ' ἄσπασια,
καὶ μασκαράδων κλασικῶν
ἐπαίνους κ' ἄριστια.

Κόπους δε μνημονοοῦμεν, ποὺ δὲν ἐπῆγαν ἀδικα,
καὶ τόσα τῶγχα, ποδῆγαν κ' ἐκεῖ στὰ Πιθαράδικα,
οὐ μὴ δε μνημονοοῦμεν καὶ ποιητὰς τῶν κάρρων,
ὅπου κατεκραύωσαν τὸ γένος τῶν Βουλγάρων.

Μνημονοοῦμεν τὴν λύσαν μασκαράδων λυσοδοχῶτων,
μὰ καὶ κόκκαλα σερνῶ,
ποὺ βαμμένα καὶ γυρνᾶ
ἱεροκάλειαν τὸν οἶκτον.

Μνημονοοῦμεν κ' ἔκεινον τοῦ θεάτρου τὸν χορὸν,
τὸν ἐπαυχή καθ' εἶπα καὶ καθ' εἶπα ζῶηρόν,
ποὺ διακομιὸς ὄρατος
ὕπενθῶμις μοιραῖος
ὄστην κατὰ τῶν πολέμων
τὴν φυλὴν τῶν χρυσαυθῶμων.

Κ' ἐνθυμῶσι τὸν Κουράκι, τὸν Νοτ' ἦ, τὸν ματρο — Τόγγο,
καὶ τοὺς μαχητὰς τοὺς ἄλλους,
ποὺ δὲν ἔβρου Καρναβάλου,
καὶ τοὺς γράφ' ἢ Ρωμηοσύνη στίς γοβίτσας τῆς τῶν φρόγγο.

**Οἱ Κόντες ὁ τρανός
καὶ σαρκαστῆνός.**

Μνημόνευσε κυρία
πειρακτικῶν πνευμάτων,
κ' ἔρπτον ἱερείας
ἦσαν ἀδοτηρετάτων.

Μνημονεύομεν, βουδάκι,
τὸ ἀγαλακτώδη κάλλι
σκεπασμένα καὶ γυμνά,
καὶ γεμάτα κ' ἀχαρινά.

Μνημονεύομεν, σκαρτάδα,
καὶ τὴν φαρτυτὴν τὴν τάδα,
καὶ τῆς ἐποχῆς τὴν κλύστρα,
πῶσαι στυδὸς χοροδὸς τοακίστρα.

Μνημονεύομεν τὴν κάσσα
καθεμῆς χορτάτης σφείρας,
μνημονεύομεν τὰ πᾶσα
καθεμῆς εὐδύρου χήρας.

Μὴ χαρὰν Ρωμῶν εὐδύρου
μνημονεύομεν τὸν μίμων
καὶ τὸν μέμων τὴν γενεζά.

Τὴν Παλλάδα μὲ τὸ δῆρι
κ' εὐδύρου μὲ τὸ ζῆρι
καὶ μὲ χίλια δροὸ στανιά.

Σὺ δέ φιλῆσαι τὸν φίλον,
παραβλέπων τρικυμίας,
κίττα τὸν Ρωμῶν τὸν ζῆλον
πρὸς γελῶσας εὐδύμιας,
καὶ προσπάθει διαπύρος
εὐδύμος νὰ γίνης χήρος.

Μνημονεύομεν τὸν χρόνον
τὸν εὐδύρου, τὸν ἀχμαῖον,
μνημονεύομεν μὲ πῶνον
καὶ τὸν χαρῶν Κυραῖον.

Ἐτῆς Ἀποκρηδὸς τῆς χάραις,
ὅτ' χαρτοπολέμων σίλου,
ἔγῃσαν μὲ σημαίας μαύραις
νὰ δεχθοῦν τοὺς Καρνάβλους.

Κι' ὁ κύριος Καρνάβλος τοὺς ῥώτησάι κάνετε;
γιατ' κακόμοιρα παιδιά, τὸ κρέας οὐκ ἐσθίονετε;
Κι' ἔλαινοι τοὺς φωνάζανε: Καρνάβαλα, πεινάμε,
καὶ τούτῃς τῆς Ἀπόκρηδος μὲ μαύρα τῆς περνώμε.

Καρνάβαλε, μὴ μὰς ρωτῆς,
Καρνάβαλε, μὴ μὰς κωτῆς,
κ' ἀμῆσας τώρα μασοκῆς,
μὲ μαύρα καὶ μὲ σκαμποῦρᾶ
πήγαινε καὶ τραγοῦδα
ἔμπρὸς στὴν κλειομένη τὴν Βουλῆ
πρὸς πᾶν τὰ πλάκωσας πολλῆ,
μαύρη σὰν καλκακοῦδα.

Πές τους πώς κακρόνομο
και φόρους δὲν πληρώνω.

Κι' ἂν εἰσπράκτω ἄγριος φόρους τῆς Κύβης θέλων
θὰ κάμῃ μόνον ἐσπραζῖν κανωφαλῶν φασκέλων,
καί' σ' οὐ Ταμετο τὸ κοινὸ καί' σ' οὐ κοινὸ καμέρι
καθυσταροῦντα φάσκελα κι' ἐκ μέρους μας θὰ φέρῃ.

Μνημονεύσωμεν και πάντων, Περικλέτο, και πασῶν,
τῶν εἰς τὰς ἐφημερίδας
μὲ συχνὰς προσπερίδας
πάλιν διαφημισθέντων και διαφημισθεισῶν.

Μνημονεύσωμεν ἀκόμη και καμπόσα νεομὰ,
ποὺ οὐ κάνουν νὰ φωνάζῃ: τίσος σ' ἔχω Σατανά.
Μνημονεύσωμεν ἀκόμη και τοῦ κράτους τῆς Βουλῆς
μὲ τὰ χωρατὰ τὰ κράα,
και θεάτρων θεατρῶτα
μὲ κυρίας μπαλαρίνας και μὲ νεκροκεφαλαῖς.

Τὰς προσωπίδας τῶν νεκρῶν ἐρεῖνα, Περικλέτο...
δρέφε κυπαρισσόμηλα και χόραφε μπαλέτο.
Τι φοβερὸν! δὲν οὐδεὶς καὶ μὲ φυσιογνωμία,
κι' ἔτσι νὰ γίνῃ δὲν ἔμπορεῖ εἰς ἐκείρας καμμά
ποδὲς μόνο κότες ἔκλειψε και ποδὲς τρανὰ ταμετα.

Μίθα μὲ ρετινατό
οὐ νεκροπανηγύριος,
και φώναζε φρενήρης:
τὸ προσωπίειον κάτω.

Ἴδὲ τι προσωπίς
και τί κενὸ κεφάλι...
δὲν ἔφαρε τί νὰ πῆς
γιὰ τὴν θνητῶν τὸ χάλι.

Μία κωνοτοπία
κι' ὄ τάφος ἔχει γίνει,
και σκοοῖε διατόρος:

Κάτω τὰ προσωπία,
κι' ἀπρόσωπος ἔς μείνῃ
πᾶς προσωπίδοφόρος.

Π. — Ἐγὼ πολλοὺς ἀνθρώπους
και ὄλους προσωπίδα
πολλὰς φορὰς τοὺς εἶδα
τεχνίτας διαπροσώπους.

**Ἀναμνήσεις νεκρῶν
μὲ ἓνα πόνον πεκρῶν.**

Φ. — Νὰ τὸ μνημὲν τοῦ Τρικυλῆ, ποὺ γι' αὐτὸ πολλὰ μοῦ λέε...
κῶτα κῆνορ' ἀνοσφάρα...
τὰ φαρμάκη κι' ἡ γολαῖς
ἔγιναν στεφάνη τῶρα.

Τὴν θυμάσαι τὴν Ἐλῆρά,
τὴν μεγάλην τὴν παλιὰ,
και χρυσῶν ἁπὶ τῶν χρόνους;

Ἐστὴς Ἐλῆρα αὐτῆς τοὺς κλῆνους
βλέπω τῶρα στρηγμῶνους
μαρκῶδες ἀπασταμῶνους.

Μὴν ἀναζητᾶς μὲ πόνο
τὴν Ἐλῆρά τὴν δοξαμένη...
μπερὸς σ' αὐτὸ τὸ μνημῆμα μόνον
θὰ τὴν εἶδῃς ἀνθιμένην.

Ἐβχομεῖ σκαπίζου κλῆνοι
τὸ μνημῆο τὸ κλεινὸ...
Ἄμμ θυμάσαι τὸ Κορδόν,
τὸ μεγάλο, τὸ τρανὸ;

Π. —

Φ. — Τὸ θυμάμαι ποὺ και ποῦ...
Π. — Τὸν θυμάσαι τὸν παπποῦ
και τὸν γέρο τοῦ Μαργᾶ;

Πᾶς και τὸν λαοφιλή
τὸν ἀμείβε, Φασουλῆ,
χαρτοπαίκτηο μαχαίρη;

Φ. — Θομῶσ' ἐναίνας τῆς Ἐλῆρας κι' ἐναίνα τὰ Κορδόνια
σοῦ φαίνονται χειρότερα τὰ πασαμένα χρόνια,
ἢ μὴ προσέυθες τὸ ῥῆθῆν ὑπὸ τοῦ Θεουκείδη
πῶς τὸ παρὸν φαί κακόν;

Π. — Ἐβρο κι' ἐγὼ κλαῖδη.

Φ. — Νὰ ἔραθῃς, ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ τῆς και οὐ μὲ γνῶμη.
Π. — Ὅμως ἔς μνημονεύσωμεν κι' ἄλλους νεκροὺς ἀκόμη,
ποὺ μίαν ἀνεκρεθῆσαν ὑπερεπθῆν πατρίδα,
μὰ τῶρα μὰς σ' οὐ γάλι τῆς
τὴν τρεῖς τὸ κεφάλι τῆς
και νύκτα μέρα εἶνεται και βγάει κτωρῶδα.

Φ. — Ἐλα νὰ μνημονεύσωμεν μετὰ τρελλῆν κρησπῆλην
προγόνους σοβαροῦς,
κι' ἀνάστασιν πολλῶν νεκρῶν ἔς προσδοκῶμεν κι' ἄλλην
εἰς ἐκλογῶν κηροῦς.

Συχαρῶμενος, Περικλῆ, καθένας ἄνοσφάτης,
κῆν κρησπῆς παγῶκαρος, κῆν ἀχρῶνὲς φιαρῆς,
μὰ και τὸν ἀσηρῶδρομο μνηρῶνεοῦς τῆς Ἐπῶστης,
γιατὶ κι' αὐτὸς μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι μακαρίτης.

Ὁὐ μὴν και νομοσχέδια μνημῶνεοῦς μεγάλα,
ποὺ τὰ ἔραρῶνεοῦς δανῶς ἀκονομῆας ἦρας,
γιατὶ κι' αὐτὰ μοῦ φαίνεται πῶς θὰ ταρῶν μὲ τᾶλλα,
κι' ἔς ἔχουν γαῖαν ἑλαρῶν, κι' ἡ μνημῆ των ἀγῆρους.

Π. — Καρνοβαλλίζου κι' οὐ νεκροῦ...
εἶδῃς τὸ Κορδόν,
κι' ὄλοι μεγάλοι και μικροὶ
μοῦ λένε νὰ οὐ εἶδῃς.

Ἐκαὶ καρποῖς ποταλίαις,
μ' ἄλλους λέγουσ' ἀγαθῆται.

Φ. — Φάρος, παιδῶν τα κι' ἐγῆθων περιοδίον ἐκ πρώτας...
μὰς σ' τὴν Πόλι βγαίνει τῶρα,
κι' ἔς παῖ περῶναι φῶρα.

Ὁ δὲ κῆρος Δακτύλος ὁ καλὸς ὁμοῦς ἔκδοτης.